

✱ —
Единъ день лисицата срѣщнала магарето и го запитала:

— Отдавна ли виришѣ така умната си глава?

— Само сега, отговорило то, защото се срѣщнахъ съ лѣвътъ, та още се чудя . . . Кждѣ ли му е силата? . . . Случвало се, че щомъ зареве лѣвътъ, цѣлата гора трепери и азъ бѣгамъ, като лудо нахждѣто очитѣ ми виждатъ. А сега! Остарѣлъ, отслабналъ, боленъ се търкаля въ пещерята. Ще ми повѣрвашъ ли, кумице, че всички звѣрове не се страхуватъ вече отъ него, а всѣки си отвърща, както може: кой съ зжби, кой съ рога.

— Добрѣ, прѣкъснала го лисицата, ама не ми се вѣрва, ти да си се допрѣлъ до него.

— И тазъ добра! Че защо ще се плаша?

И азъ горитнахъ, та нека помни магарешки-тѣ копита.

Край рѣчния брѣгъ.

(вижъ цвѣтната картинка).

Добро утро, Милке! Тази сутринъ дойдохъ много рано при тебъ и те поздравявамъ съ настѣпването на първия день отъ най-веселия мѣсець на годината. Азъ немога да се нарадвамъ, че слушамъ днесъ навсѣкждѣ името „МАЙ“, което ме толкова весели. Така говорѣше малкиятъ Пейчо на сестричето си Милка.